

DREPTUL

LEGISLAȚIUNE — DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — ECONOMIA — POLITICA

APARE ODATĂ PE SĂPTAMÂNĂ

Sub conducerea D-lui SILIU RĂDULESCU Consilier la Curtea de Apel din București

COSTUL ABONAMENTULUI
A SE VEDEA PE COPERTĂ

REDAȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
15, STR. JULES MICHELET, 15

B. P. RĂDULESCU
REDACTOR-ADMINISTRATOR
1 Nov. 1893 — 17 Aug. 1931

Ion N. Stambulescu. — *Greaua situație a justițiabililor.*
Grigore Trancu-Iași. — *C. G. Disescu.*
Jurisprudența română. — *Inalta Curte de Casație S. II-a.* —
Concordat preventiv. — Asanarea datoriilor. — Creanțe aparținând unor instituții de credit. — (Nuhim Ghelman cu Creditul Funciar Iași).
Curtea de Apel din București Secția IV-a. — Contencios administrativ. — Schimbare de nume. — Jurnal de autorizare al consiliului de miniștri. (Ion și Ștefan Niculescu Bolintin cu Gh. Dumitrescu Bolintin și Statul).
Jurisprudența-Străină. — Proprietar. — Lucruri fungibile. — Revendicare. — Cu nota D-lui D. Cotrutz.
Florin Șion. — Recenzie.
Bibliografie.

GREAUA SITUAȚIE A JUSTIȚIABILILOR

Greaua situație a justițiabililor pe la toate gradele de jurisdicție, din cauza prea multor procese, deci a amănărilor nesfârșite, care cauzează pierderi de timp și cheltueli, celor ce vin din mare depărtare; cum și a termenelor extrem de îndepărtate, ce se pot da, fac iarăși de cât-va timp, obiectul plângerilor celor interesați. Procesele cele mai urgente, chiar și cele mai simple, durează ani de zile. Curtea de Casație în special, este peste măsură aglomerată de prea multe recursuri, a căror soluție întârziează mult, în parte din cauza divergențelor, cauzate de noile legi deseori în așa mod redactate în cât dau loc la interminabile discuții; și mai ales din cauza a enorm de multe motive de casare, bazate pe chestii de fapt, ce încurcă fără rost soluția proceselor. — Imi reamintesc că în anul 1925 Ministrul Justiției de atunci, regretatul Mârzescu, constatând o stare de lucruri, care deja lăsa mult de dorit, a venit la Inalta Curte strânsă în secții unite, sub prezidenția lui G. Buzdugan, și s'a discutat câteva ore, care ar fi reforma cea mai bună, spre a obține accelerarea judecăților. S'au propus fel de fel de îndreptări, dintre care unele au fost introduse în legea Curții de Casație din 1925; dar care, pe cât se vede, nu au adus rezultatul dorit. Am propus atunci, fără succes însă, reînființarea secției așa zisă, a reclamațiilor, pe lângă Curtea de Casație, secție ce-a existat la noi între anii 1862 — 1864 adică Camera Rechetelor cum o numesc francezii.

Acum de curând, am văzut că începe din nou a se face discuție, chiar prin presă, asupra chestiunii

de a se găsi urgent, o îndreptare situației intolerabile a justițiabililor, chestiune de mare importanță; căci nu numai în penal, dar și în civil, o justiție tardivă, echivalează, aproape cu o lipsă complectă de justiție, ceea ce produce cel mai rău efect asupra omenirei, o adevărată desnădejde.

Eu am rămas și azi convins că reînființarea secției Reclamațiilor, este singura soluție practică, spre a înlesni Inaltei Curți posibilitatea de a corespunde menirii sale, de a da cât mai repede posibil, soluția, în chestiunile de drept ce interesează lumea juridică, adică de-a da în drept, interpretarea juridică a spețelor ce i se supun. În Franța cunoscutul autor Ernest Faye ne arată, în lucrarea sa din 1903, asupra Curții de Casație, al cărei consilier era, cum Camera Rechetelor, făcând un examen prealabil, al oricărei chestiuni de drept civil, deci afară de afacerile corecționale și criminale, supusă Casației printr'un recurs, face un util triaj al proceselor.

Avantajul foarte mare al acestui triaj, îl dovedește Faze, arătând cu date pozitive, că din cele 700 recursuri primite în anii anteriori lui 1903, la Camera de Rechețe, trei din cinci părți, au fost respinse de plano, ca ne prezentând nici o serioșitate, și numai două din cinci părți, din cele 700 de recursuri, adică numai 280 au ajuns în fața Secției Civile a Inaltei Curți; deci o ușurare foarte considerabilă, în soluționarea recursurilor, găsite demne a fi cercetate mai de aproape de secția civilă, careia evident îi rămâne exclusiv dreptul a fixa jurisprudența.

La noi, cu ocazia deschiderii anului judecătoresc 1936, Primul Președinte al Inaltei Curți, a arătat că în cursul anului 1935, au intrat la secția I-a secția civilă, 1845 recursuri, din care s'au admis 346, adică 19,15 %; deci s'au respins peste 80 %; la care adăugând cele 2,285 recursuri de natură civilă, ce au intrat la secția II-a, ca fiind de competența ei, din care s'au admis 175, adică 12,35 %, deci au fost respinse peste 87 %. Câte recursuri, de natură civilă, au intrat la secția III nu pot arăta; din cauză că s'a dat cifra globală de 3481 procese, în care intră și cele contencioase.

Din aceste date statistice rezultă evident, munca inutilă, — o adevărată stâncă a lui Sisyphe — pe care trebuie să o depue toate secțiile Casației, ca să ajungă după multe și multe amănări și discuții, a respinge ca neintemeiate, peste 80 % din recursurile judecate;

pe care de sigur, în mare parte le ar fi respins re-
pede secția reclamațiilor.

Știu că mi se va putea răspunde, că la 1864 secția
reclamațiilor a fost desființată, tocmai din cauză, așa
arată raportul Ministerului de Justiție, că îngreuna
judecata recursurilor, cu formalitățile cercetării admi-
sibilității în principiu, sau respingerii lor, producând
o aglomerație, ce oprea totul în loc.

Nu pot cunoaște cauza reală a acestor întâzieri,
dar, e inadmisibil a crede, că o măsură care în Franța
aduce imense foloase, la noi ar produce efectul con-
trariu; căci în definitiv menirea acestei secții ar fi ca
și în Franța, ca examinând în mod sumar, în sensul că
intimatul în recurs, nici nu se citează, spre a nu fi
străgănit, el având situația favorabilă da avea lucrul
judecat, deci posibilitatea, executării deciziei la în-
demână, recursul ne fiind suspensiv de executare. Pe
de alta parte, dacă consilierul raportor, arătând în scurt
temeiul recursului, face să reiasă seriozitatea motivelor
de casare, sau dacă se prezintă o chestiune nouă de
drept, nesoluționată deja de Casație, sau chiar dacă
s'a pronunțat, dar, ar reși că soluția dată, nu pare a
fi întemeiată; și dacă și procurorul, dator să pue con-
cluzii în toate afacerile, conchide la admisibilitatea în
principiu, adică la trimeterea afacerii în fața Secției
civile, ușor secția reclamațiilor va putea soluționa
afacerea. În asemenea cazuri în Franța ne spune Faye,
advocații foarte rar mai iau cuvântul; deci ușurarea a
lucrărilor.

Se va obiecta că în orice caz, e nevoie în acest
prealabil examen, de citarea părților, deci amânări și
întârzieri suplimentare în proces. — Obiecția nu e se-
rioasă căci în fața acestei secții, amânări nu pot a-
vea loc, întrucât intimatul nu se citează; iar recu-
rentului i s'ar putea da termenul de la început în
cunoștință, așa că posibilitatea de târăgăniri, cu lip-
suri de proceduri continue, nu există — În orice caz,
respingerea de plano, a cel puțin 60—70% de re-
cursuri, ce dovedește statistica mai sus arătată, care
ar putea merge până la 80o/o, va aduce o ușurare
foarte mare nu numai secției I, dar și celor l'alte.

În Franța, ca și la noi, secția Rechetelor, a fost
la un moment desființată, dar legiuitorul văzând a-
glomerarea enormă a recursurilor, ce năpădise Ca-
sația, a fost nevoit să revie, reînființând această sec-
ție. Crearea acestei secții, a reclamațiilor, nu va cau-
za înmulțirea consilierilor Inaltei Curți, fiind nevoie
numai de crearea unui post de președinte și doi pro-
curori, iar consilierii s'ar lua dintre cei existenți la
secției unde sînt azi, câte 12 consilieri, iar la secția
I chiar mai mulți, din cauza necesității de a forma câte
două complete zilnic, cea-ce e criticabil de alt-fel,
putând aduce mari dificultăți pentru menținerea unei
jurisprudențe constante a Inaltei Curți.

Este adevărat că în Franța există un tablou spe-
cial de avocați admiși a pleda la Casație, sunt nu-
numai 60 de avocați; care cunoscând a fond juris-
prudența, nu numai că nu formulează motive de ca-
sare pe fapte, dar chiar în chestii de drept, foarte

rare ori încearcă să mai pledeze, asupra unui punc-
t de jurisprudență stabilit de Casație.

La noi unde, după un mic stagiu, orice avocat
poate pleda la Casație, lucrul ar merge ceva mai
greu câtva timp, până ce în mod forțat, se va face
o selecțiune, specializându-se unii avocați a pleda
numai la Casație, ceea ce desigur va ușura mult ju-
decata recursurilor.

Ion N. Stambulescu
Prim Președinte Onorific al Casației

CONSTANTIN G. DIDESCU ¹⁾

„Dacă mor să nu plângeți“.

„Am fost pe acest pământ un răsfățat al soartei.

„Viața mi-a dat tot ceiace putea da unui om: in-
teligență, talent, onoruri și bogății. Am sorbit din
plin, cu o epicuriană voluptate, cupa tuturor plăcerilor
omenești.

„Viața mea a fost lungă — plină — și strălucită.

„O părăsesc fără regret cu un simțământ de adâncă
și smerită recunoștință față de providență și prin
urmare întrucât eu nu mă plâng, nici voi prietenii
mei — n'aveți dreptul să mă plângeți“.

Sunt cuvintele lui Constantin G. Disescu către Duca.
Se simțea atins de aripa morții.

„Să-l plâng? era întrebarea lui I. G. Duca în elo-
giul lui funebru.

Ar fi să-i nesocotesc voința.

Ar fi să-l micșorez.

Vorbind în numele Uniunii Avocaților din România,
la comemorarea unuia din cei mai străluciți avocați
ai timpului său, a-și putea evoca viața sa activă și
tumultoasă în barou.

Om politic și coleg ar trebui să evidențiez viața
sa din acest punct de vedere fiind trimes de mai
multe ori în Parlament și ocupând de mai multe ori
locul de ministru.

Tăitor de drumuri în legislația socială, a-și putea
să prea măresc pe autorul revizuirii Codului de pro-
cedură civilă și raportorul Constituției.

Nu,

Ceiace iubea el cu pasiune era profesoratul.

Fericit cu adevărat nu era nici la bară, nici la tri-
bună nici pe fotoliul ministerial și nici atunci când
cu atât talent își susținea proiectele în parlament.

Fericit era în mijlocul elevilor săi.

Mândria lui era succesele ucenilor.

Și câtă dreptate avea acest slujitor al frumosului!

Ce rămâne după ce omul omul trece „din stille
Brücke der Ewigkeit.

Chiar când pe acest om l-a chemat C. G. Disescu?

Chiar atunci când ai făcut strălucirea epocii tale?

Ca și portretele așezate „la școli sau pe la barouri
și pe care nu sunt scrise numele. Și chiar când sunt
tăiate în bronz?

1) Discurs rostit cu ocaziunea comemorării lui.

Te cunosc cei contemporani. Inetul cu inetul aceștia dispar. Urmașii se uită curioși la figurile care ocupă pereții cancelariilor.

Cine au fost ? Ce au realizat ?

Cât datorește catedrala înălțată celor cari stau la temelia ei ?

M'am dus la biblioteca baroului și am cerut ceva despre Disescu.

Nimic ! a fost răspunsul bibliotecarilor.

Am răsfoit comentariul de procedură civilă — 950 de pagini, 746 de articole : text, expunere de motive, debateri parlamentare etc.

C. G. Disescu ?

Nimic — n'am întâlnit nicăeri numele lui.

Dacă aş avea antenele necesare poate aş putea recepționa radio-difuziunea sălilor de audiență a Palatului de Justiție.

Nimic deocamdată.

Vedeți câtă dreptate avea Disescu atunci când toată dragostea lui mergea la catedră.

De aici rămâne un curs. Dar nu e lucrul cel mai important.

De aci rămâne învățătura studenților, a ucenicilor. Prin ei profesorul ia contact cu eternitatea.

Prin apostoli și ucenici creștinismul a trăit veacuri și va trăi încă.

Nu degeaba cu prilejul unei sărbători, un scump coleg ne spune că întocmai ca profesorul atenian fericit că subliniază succesul discipolului când pierde procesul, Disescu într'o alocuțiune care egală cu frumusețea attică și cu un fond de cugetare în care se întrecea pe el, a făcut elogiul elevilor ce-l înconjurau. Unii profesori ca și dânsul alții magistrați sau avocați. Și doar Disescu a fost una din personalitățile cari în zilele de glorie și de îngrijorare a zămislit România de astăzi.

Sinteza aspirațiilor culturale ale neamului.

Și nu sunt decât patru ani dela trecerea lui din cele lumești !

Și totuși colb gros s'a așezat asupra memoriei sale.

Cinste celor ce au luat inițiativa comemorării. Din ea trebuie să tragem marea învățătură ca noi cei dela barou să strângem la olaltă tot ce se știe despre viața și opera confracților noștri.

Această viață și această operă este un patrimoniu național.

Nu avem dreptul să-l răvășim, să-l pierdem. Trebuie să-l transmitem generațiilor care vin.

Poate că ele vor fi mai pioase decât noi.

Păstrăm cu inventar obiectele și cărțile, nu ne îngrijim însă de ceiace e mai scump, mai prețios... Viața !

Viața ? Iată cum o deslușea Disescu — sunt patru-sprezece ani de atunci — cu prilejul sărbătoririi a jumătate de veac dela apariția „Dreptului“.

Viața pe care o trăim este ca pădurea întunecoasă. (Selva oscura) a lui Dante. Ici colo licăriri, lumini care se amestecă, idei, emoțiuni, senzații, tendințe,

momente de conștiință și inconștient care se luptă continuu, se distrug și se refac.

Această viață ca să fie superioară trebuie să fie condusă de adevăr și dreptate.

Doi factori stabilesc adevărul și dreptul în viața socială. Acești factori sunt : *Judecătorul și avocatul*

Câte aplicațiuni practice nu s'ar putea face din cuvântarea de atunci a lui Disescu.

Rațiunea civilă trebuie să domine viața noastră. Vocea lui slăbise.

Scânteerea glasului său o înlocuia inteligența și verva sa :

Suntem sensibili de absența celor invitați.

Dacă această absență este datorită aceluia *me involvo* a lui Horațiu — mă învălui în toga mea — constatăm un sentiment de izolare. Dar izolarea înseamnă o scădere a vieții !

Voi termina cu începutul discursului lui Disescu din acea memorabilă seară.

Evoca — văzând că politica noastră militantă unea Jus și Forum — iubirea, studiul legilor și jurisprudența urmate de barou și magistratură — ședința Convențiunii Franceze din 9 August 1793 prezidată de Robespierre. Tumultoasă la începutul ei. Teroare.

Iată că vine la ordinea zilei codul civil. Raportor Cambacérés. Tumultul încetează. Parcă alți oameni au luat locul convenționalilor.

Era rațiunea civilă care domina.

În acea seară Disescu fixa clipa pe care cei adunați la prăznuirea „Dreptului“ o trăiau în Ianuarie 1922 și care separă două epoci.

„România mică de altă dată și România Mare făcută de „noi, cea mai mare generațiune din istoria noastră națională“.

Uniunea Avocaților din România aduce azi prinos de laudă și de recunoștință *unuia din cei mai mari din cea mai mare generațiune*.

Grigore Trancu-Iași

JURISPRUDENȚA ROMANA

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE S. III-a

Audiența dela 27 Martie 1936.

Președinția D lui D. G. Lupu, președinte

Nuhim Ghelman cu Creditul Funciar Urban Iași

CONCORDAT PREVENTIV. — CREDITORII. — CREANȚE CARE NU INTRĂ ÎN ARANJAMENTUL PREVĂZUT DE LEGE. — CONTESTAȚIE. — ART. 17 DIN LEGEA CONCORDATULUI PREVENTIV.

ASANAREA DATORILOR. — CREANȚE APARTINÂND UNOR ANUMITE INSTITUȚII DE CREDIT. — EXCEPTAREA LOR DELA ARANJAMENTUL PREVĂZUT DE ART. 50 DIN LEGEA LICHIDĂREI DATORILOR

1. Din termenii generici întrebuițați de legiuitor în al. II al art. 17 din legea concordatului preventiv, unde se spune „*orice creditor poate contesta creanțele*“, rezultă voința legiuitorului de a lăsa deschisă calea oricărei obiecțiuni ce ar avea de efect, în orice chip, îndepărtarea creanței de pe lista creditorilor ce vor forma masa credală, ceea ce face cu atât mai mult cuvânt să fie admisă o con-

testație, prin care nu se pune în discuție existența sau cuantumul unei datorii, ci se pretinde numai că acea creanță nu intră în aranjamentul prevăzut de lege.

2. Față cu dispozițiunile cu un caracter cu totul special, prin care legea pentru lichidarea datoriilor dela 7 Aprilie 1934, se ocupă de creanțele ce aparțin unor anumite instituții de credit, urmează a se decide că creanțele Creditului funciar urban Iași, sunt exceptate dela aranjamentul prevăzut în textul cu aplicațiune generală al art. 50 din legea lichidării datoriilor, deoarece, în cadrul aceleiași legi, dispozițiunile cu caracter special nu pot fi atinse de cele cu aplicațiune generală.

No. 616. — Respins recursul făcut de Nuhim Ghelman în contra sentinței Tribunalului Bălți S. II-a cu No. 83 din 26 Ianuarie 1935 în proces cu Creditul Funciar Urban Iași.

Curtea deliberând,

Asupra recursului de față :

Având în vedere sentința Tribunalului Bălți Secția II-a cu No. 83 din 26 Ianuarie 1935, prin care s'a respins ca nefondat apelul făcut de Nuhim Ghelman în contra procesului verbal dresat de judele delegat pentru verificarea creanțelor în cererea de aranjament introdusă de numitul în temeiul art. 50 din legea lichidării datoriilor :

Că prin acel proces verbal judecătorul delegat, a admis cererea creditorului Creditul Funciar Urban Iași de a nu fi trecut în categoria creditorilor ce urmează a intra în aranjamentul prevăzut de art. 50 legea lichidării, pe considerațiune că creanțele acestei instituțiuni sunt supuse unui regim special prevăzut de art. 64 din citata lege ;

Că judecătorul delegat admitând contestația ce a fost ridicată de Creditul Funciar Urban Iași, debitorul Nuhim Ghelman a făcut apel, care i-a fost respins prin sentința recurată ;

Că în motivarea soluțiunei sale Tribunalul arată că mecanismul instituției Creditului Funciar Urban Iași face imposibilă o reducere a creanțelor sale pe calea procedurii prevăzută de art. 50 legea lichidării, deoarece creditor în realitate nu este creditul, ci detentorii titlurilor sale ; că prin art. 64 din lege s'a operat o reducere a datoriilor de 25% concomitent cu reducerea valorii titlurilor și a dobânzilor ;

Că art. 50 prevede dispozițiuni pentru orice creanță, în afara celor ce sunt reglementate prin dispozițiuni speciale ; că nu se poate aplica două conversiuni aceleiași creanțe ;

În contra acestei sentințe Nuhim Ghelman a făcut prezentul recurs ;

Văzând motivul suplimentar de recurs a cărui cuprindere este următoarea :

„Violarea art. 50 din legea de lichidare a datoriilor „agricole și urbane din 7 Aprilie 1934 și art. 50 din „regulamentul legii ; violarea art. 16, 17 și 26 din

„legea asupra concordatului preventiv, Incompetență.

„În instanța de luare a votului creditorilor s'a pus „problema dacă creanțele societății de credit funciar „urban din Iași intră sau nu sub prevederile legii de „lichidare a datoriilor. Judecătorul delegat a luat în „discuțiune această chestiune și a soluționat-o în felul „în care i s'a părut potrivit. Impotriva soluțiunei „date de judecătorul delegat, se face apel la Tribunal. „Tribunalul examinează și el chestiunea. Se pronunță. „Dă o anumită soluțiune. Nici judecătorul delegat și „nici Tribunalul nu găsește însă că problema ridicată „nu era de competența judecătorului delegat. Or, „lipsa de competență nu poate face nici o discuțiune. „Atribuțiunile judecătorului delegat sunt limitate atât „prin legea concordatului preventiv cât și prin dis- „pozițiunile din legea de lichidare a datoriilor și „regulamentul legii cari fac trimitere la dispozițiunile „legii concordatului preventiv. Judecătorul delegat „este însărcinat cu luarea votului. El poate examina „—și se poate pronunța—asupra exigenței sau asupra „quantumului creanțelor. Nu are însă dreptul să dis- „cute — și să rezolve — dacă o creanță intră sau „nu în prevederile legii. Procedând altfel, este mani- „fest că Judecătorul delegat și Tribunalul — care „consacră dreptul — s'au pronunțat numai cu vio- „larea textelor menționate și cu incompetență. Sen- „tința Tribunalului pare a fi și pentru acest motiv „casată“.

Având în vedere că prin acest motiv recurentul se plânge de violarea art. 50 din legea lichidării și a art. 50 din regulamentul legii : a art. 16, 17 și 26 legea concordatului preventiv, incompetență :

Recurentul susține prin acest motiv că nici judecătorul delegat, nici Tribunalul în apelul asupra procesului verbal dresat de acesta cu ocazia verificării creanțelor nu aveau competența de a se pronunța dacă creanțele creditului urban Iași intra sau nu în prevederile art. 50 legea lichidării, întrucât legea concordatului dă o misiune limitativ judecătorului delegat, aceia de a verifica quantumul și existența creanțelor și a lua votul creditorilor ;

Considerând că în conformitate cu art. 50 al. III din legea lichidării datoriilor, toate dispozițiunile legii concordatului preventiv relativ la convocarea creditorilor sunt aplicabile și procedurii prevăzute de acel articol ;

Că art. 16, 17 din legea concordatului preventiv, care determină competența și atribuțiile judelei delegat în operațiile de verificare creanțelor cu ocaziunea adunării creditorilor, convocați spre a se pronunța asupra cererii de aranjament făcută de debitor dispune că judecătorul delegat se va pronunța prin procesul verbal încheiat cu privire la aceste operații și asupra contestațiilor formulate de creditori sau debitor cu privire la creanțele ce se prezintă spre verificare și înscriere la masa credală ;

Că din termenii generici întrebuințați de legiuitor în aliniatul II al art. 17, unde spune că „orice creditor poate contesta creanțele“ nu se poate deduce

intenția legiuitorului de a restrânge sensul noțiunii de contestație, astfel cum pretinde recurentul prin motivul de casare, și din contră prin generalitatea expresiunii întrebuitate rezultă voința legii de a lăsa deschisă calea oricărei obiecțiuni ce ar avea de efect, în orice chip, îndepărtarea creanței de pe lista creditorilor ce vor forma masa credală;

Că dacă nu este nici o discuție că în această procedură sunt admisibile contestațiuni ce privesc însăși ființa unei creanțe, cu atât mai mult cuvânt trebuie admisă o contestație, prin care nepunându-se în discuțiune existența sau quantumul unei datorii, se pretinde că acea creanță nu intră în aranjamentul prevăzut de lege, fie că ar fi apărută printr'o garanție reală — cazul concordatului preventiv — fie că însăși legea le-ar excepta, cum ar fi în speță;

Că astfel fiind, acest prim motiv de casare este nefondat și urmează a fi respins;

Văzând motivul I de recurs astfel formulat:

„Exces de putere și violarea art. 50 din legea și „regulamentul legii conversiunii din 7 Aprilie 1934, „prin aceia că s'a considerat exceptată creanța ipotecară ce am față de Societatea de Credit funciar urban din Iași dela beneficiul aranjamentului propus „creditorilor.

„Făcând propunerea de aranjament în conformitate „cu art. 50 din legea conversiunii, Tribunalul Bălți „prin jurnalul No. 13587 din 27 Noembrie 1934, admite în principiu și fixează termen pentru convocarea creditorilor pentru ziua de 22 Decembrie 1934, când dl. judecător delegat prin procesul verbal consideră creanța ipotecară în suma de 300.000 lei în scrisuri sau 130.000 lei în numerar ce am față de „Societatea Creditul Funciar Urban din Iași, ca exceptată dela beneficiul aranjamentului propus creditorilor

„Declarând apel contra procesului verbal în conformitate cu art. 28 din legea concordatului preventiv, aplicabilă în speță, Tribunalul prin sentința ce atac cu recurs îmi respinge apelul, arătând că „această creanță are o natură specială legea conversiunii regulamentând în mod special aceste creanțe prin art. 64 din legea conversiunii, făcând considerațiuni inexplicabile a raportului dintre debitor „și Societatea de Credit Funciar Urban și în fine statuând că această creanță a debitorului comerciant „nu poate face obiectul aranjamentului propus în condițiile art. 50 din legea conversiunii.

Soluția Tribunalului Bălți este greșită căci:

„Aranjamentul prevăzut de art. 50 din legea conversiunii are de obiect orice creanță, căci legiuitorul prin cuvintele comercianților care întrunesc „condițiunile cerute „vor putea cere Tribunalului.... „să procedeze la convocarea creditorilor lor“, iar „prin regulament în art. 50 se specifică: „să procedeze la convocarea creditorilor lor, de orice fel, „ori care ar fi natura creanțelor, — și mai mult prin „legea pentru înlesnirea creditului publicată în Monitorului Oficial din 20 Aprilie 1935 prin art. 26

„socotit de art. 32 drept text interpretativ se arată „că: „aranjamentul prevăzut de art. 50 din legea „conversiunii poate avea de obiect..... orice creanță „de orice natură și oricine ar fi creditorii“.

„Prin urmare independent de natura creanței, raportul dintre debitor și creditor, legea nu a înțeles „să facă nici o excepție, între creditor și natura creanței, căci în orice caz dacă eu societar al creditului funciar urban — raportul juridic între noi este „dela debitor la creditor indiferent de garanții și obligațiuni — împrumutul făcut față de societate este „a unui simplu debitor — și legea a înțeles oricare „ar fi creanța oricare ar fi natura ei — și oricine ar „fi creditorii intră în aranjament.

„Deci Tribunalul prin exces de putere a putut „constata că creanța ce am față de societatea de „Credit Funciar Urban din Iași, nu este o datorie și „Creditul Urban Iași nu este un creditor și violează „art 50 din legea conversiunii, când o consideră ca „exceptată dela aranjamentul propus — deși legea „nu face nici o excepție.

Având în vedere că prin acest motiv recurentu se plânge de exces de putere, violarea art. 50 legea și regulamentul conversiunii din 7 Aprilie 1934, prin exceptarea de către Tribunal a creanței creditului funciar urban Iași dela aranjamentul prevăzut de acele texte:

Recurentul susține că acest text are o aplicațiune generală asupra tuturor creanțelor, de orice fel și de orice natură ar fi, soluție confirmată și de legea din 20 Aprilie 1935 care precizează prin art. 26 că aranjamentul prevăzut de art. 50 poate avea de obiect orice creanță de orice natură și oricare ar fi creditorul, text care are un evident caracter interpretativ;

Că față de această situațiune de drept, Tribunalul nu putea excepta creanța creditului funciar urban Iași dela aranjamentul propus de debitorul azi recurent;

Considerând că legea pentru reglementarea datoriilor din 7 Aprilie 1934, conține dispozițiuni cu caracter general pentru lichidarea datoriilor debitorilor agricoli și urbani în cap. I, II și III pentru creditorii ce nu acceptă dispozițiunile legii: că în capitolul IV Secția I-a legiuitorul a așezat dispozițiuni privitoare la repartizarea pagubelor rezultând din aplicarea acestei legi, iar în secția II-a dispozițiuni speciale după care să se lichideze datoriile agricole sau urbane a căror creditorii sunt anumite instituțiuni de credit ca Banca Națională, Creditul Funciar Rural, Creditul Funciar Urban, etc.

Că din modul cum este alcătuită această lege rezultă deci că ea conține dispozițiuni generale aplicabile tuturor creditorilor după cum sunt privitoare la creanțe agricole sau creanțe de ale debitorilor urbani și dispozițiuni cu caracter special cari privesc creanțe ce aparțin anumitor instituții de credit;

Considerând că potrivit unui principiu de statornică aplicare, „generalibus specialibus non derogant“, în conflictul dintre două legi sau dispozițiuni contrarii

de aceleași legi, legea specială are precăderea asupra legii cu caracter general, iar în cadrul aceleași legi, dispozițiunile cu caracter special nu pot fi atinse de cele cu aplicațiuni generale;

Că stabilite fiind aceste principii de interpretare, urmează a se examina chestiunea de a se ști, dacă creanțele creditului funciar urban Iași intră sau sunt exceptate dela aranjamentul prevăzut de art. 50 din legea reglementării datoriilor;

Considerând că într'adevăr art. 50 din legea și art. 50 din regulamentul ei prevăd că comercianții sau industriașii ce au în activul lor un minimum de 15% creanțe ce intră în prevederile legii, vor putea cere Tribunalului convocarea creditorilor lor iar art. 50 din regulament precizează că oricare ar fi felul sau natura creanțelor sau creditorilor, text a căruia generalitate este întărită prin art. 26 al legii din Aprilie 1935 declarat de art. 37 interpretativ, care precizează acelaș lucru în termeni expresi;

Că însă art. 64 situat în secția II a a cap. IV, secție ce conține dispozițiuni speciale, reglementează modul de lichidare a creanțelor Creditului Funciar Urban Iași, printr'o reducere a acestora cu 25% reducere concomitentă cu o egală reducere a valorii scrisurilor și a dobânzilor;

Că din lucrările pregătitoare ce au dus la legea reglementării datoriilor din Aprilie 1934, astfel cum a fost votată de Corpurile Legiuitoare, rezultă că actualul art. 64, împreună cu textele ce privesc celelalte instituții de credit, a fost introdus posterior în lege, pentru a se evita votarea unei legi speciale, cum se intenționa la început;

Că din acest fapt, din însăși cuprinsul textului art. 64 ca și din titulatura secției II-a, denumită dispozițiuni speciale, rezultă în mod evident specialitatea normelor ce guvernează creanțele societăților de credit funciar urban, specialitate ce fiind opusă generalității de aplicațiune a art. 50, ce se referă la orice creanță în genere, duce la concluziunea că procedura art. 50 nu este aplicabilă creanțelor aparținând creditului funciar urban Iași;

Că la această soluție se ajunge dacă se are în vedere faptul că modul de organizare a societăților de credit funciar urban legea din 26 Martie 1926, modificatoare a legii din 1873, organizează o asociație de proprietari urbani ce se împrumută cu ipotecă asupra imobilelor lor, cu garanția mutuală și solidară a tuturor — deosebite aceste instituțiuni de credit de societățile anonime cu un anumit capital social, ceea ce face ca societățile de credit funciar să joace numai rolul de intermediari și garanți între societari debitorii societății, ce în loc de bani primesc titluri și între creditorii adevărați ai acestora, cumpărători scrisurilor de pe piață.

Că într'adevăr dacă s'ar aplica dispozițiile art. 50 și societății de credit funciar urban Iași, reducerea creanțelor, a căror titular nominal este creditul, ar duce la situațiunea că creditul să nu poată achita integral titlurile posesorilor lor, ipoteză inadmisibilă

față de împrejurarea că tocmai pentru a veni în ajutorul acestei instituții legiuitorul a micșorat valoarea titlurilor cu 25%, acestor societăți, cu cuponul de 5% și în aceeași proporție cu reducerea creanțelor creditului asupra societărilor săi debitori.

Că față de grija ce a avut-o legiuitorul de a reglementa lichidarea datoriilor acestor instituțiuni printr'o reducere de 25% a tuturor creanțelor cu dobânda de 5% — singurele în discuție — indiferent de situațiunea debitorului, printr'o scădere corespunzătoare a valorilor scrisurilor — pasivul societății — dovedește grija legiuitorului de a menține neștirbit mecanismul de funcționare a al acestor instituțiuni.

Că aplicarea art. 50 și creanțelor societății de credit funciar urban Iași, duce la desorganizarea instituțiunei, la ruină, ar face iluzoriu efectul scontat de legiuitor prin întocmirea art. 64, ceea ce nu este conceput, cu atât mai mult, cu cât spre deosebire de societățile de credit rural, Statul nu a intervenit cu nici un ajutor bănesc pentru menținerea acestor instituții ci numai cu dispozițiunile speciale ale art. 64.

Că deasemenea, dată fiind preocuparea ce a avut-o în vedere legiuitorul de a veni în ajutorul debitorilor agricoli și urbani, necomercianți, după cum rezultă din titulatura legii ca și din cuprinsul său care în trei din patru capitole reglementează numai lichidarea acestor datorii iar în al patrulea capitol se ocupă de datoriile comercianților, numai printr'o singură secțiune, nu se poate admite ca comercianții și industriașii să se bucure de două conversiuni, una în temeiul art. 64 ce se aplică oricărui debitor prin efectul legii, și alta în condițiunile art. 60 de care profită numai comercianții și industriașii, întrucât în această ipoteză comercianții debitori ai creditului, s'ar găsi privilegiați față cu debitorii necomercianți, soluție ce nu se poate admite în cadrul unei legi pentru ajutorarea debitorilor necomercianți, iar creditele urbane ar suferi prin consecință efectele a doua conversiuni succesive, ceea ce iarăș ar fi tot atât de inadmisibil.

Că deasemenea nici art. 26 cu caracter interpretativ al legii din 26 Aprilie 1935 nu contrazice această soluție, întrucât după cum s'a arătat, sfera de aplicațiune a art. 50 nu vine în atingere cu creanțele a căror lichidare s'a reglementat în mod special de art. 64, iar pe de altă parte, din lucrările pregătitoare nu rezultă că prin acel articol s'a vroit ca în cadrul art. 50 să intre și creanțele prevăzute de art. 64.

Că astfel fiind întreg motivul de casare este nefondat și urmează a fi respins.

Văzând cererea de cheltueli de judecată și apreciind.

Pentru aceste motive respinge.

CURTEA DE APEL DIN BUCUREȘTI S. IV-a

Audiența din 27 Iunie 1936

Președinția D lui Pandelescu Teodorescu, consilier

Ion și Ștefan Nicolescu-Bolintin cu Statul Român și
Gh. Dumitrescu-Bolintin

CONTENCIOS ADMINISTRATIV. — SCHIMBARE DE NUME. — JURNALUL CONSILIULUI DE MINIȘTRI PRIN CARE SE ÎNCUVINȚEAZĂ CEREREA — ART. 1 DIN LEGEA CONTENCIOSULUI ADMINISTRATIV. — ART. 9 DIN LEGEA NUMELUI DE LA 1895.

Jurnalul consiliului de miniștri, prin care se încuviințează o cerere de schimbare sau adăugire de nume, constituie un act administrativ de autoritate, care potrivit art. 1 din legea contenciosului poate fi atacat pe cale prevăzută de această lege, atunci când a fost dat cu călcarea legilor, însă potrivit aceluiași text de lege, acel care atacă un asemenea act, trebuie să fie vătămat în drepturile sale; ceace în atare caz, nu poate fi, dacă cel ce se plânge că prin lipsa publicațiilor legale fost împiedicat de a face opoziție, nu se găsea îndritiul după legea numelui, de a se opune la admiterea cererei deschimbare de nume.

No. 276. — Respinsă cu nefondată acțiunea în contencios administrativ, intentată de Ion Nicolescu-Bolintin și Ștefan Gh. Nicolescu-Bolintin în proces cu Statul Român și Gh. Dumitrescu-Bolintin.

Curtea

Asupra acțiunii de față intentată de către Ion Gh. Niculescu-Bolintin și Ștefan Gh. Niculescu-Bolintin, prin care cheamă în judecată pe statul Român reprezentant prin Președinția Consiliului de Miniștri pe Ministrul Justiției și pe avocatul Gh. Dumitrescu-Bolintin, cerând ca potrivit legii contenciosului administrativ, să se anuleze jurnalul Consiliului de Miniștri Nr. 264/935, prin care la cererea avocatului Gheorghe Dumitrescu aceasta este autorizat a adăuga la numele său patronimic și pe acela de „Bolintin“.

Având în vedere actele dela dosar, susținerile orale și scrise ale părților.

Având în vedere că reclamații, în susținerea acțiunii, arată că în conformitate cu art. 9 din legea numelui dela 1895, Gh. Dumitrescu era obligat ca cererea sa de schimbare de nume să o publice în 3 din ziarele cele mai răspândite, și aceasta de șase ori la o lună interval, afară de publicațiunea în Monitorul Oficial. Ori, susțin reclamații, Gh. Dumitrescu a publicat cererea sa în două reviste distribuite numai la un număr restrâns de cititori, iar a treia publicațiune, care urma să se facă în Ziarul „Argus“, nu s'a făcut decât o singură dată. Or, prin acest fel de publicitate, adaugă reclamații, nerespectându-se cerințele legii au fost împiedicați de a lua cunoștință de cererea făcută de Gh. Dumitrescu de a-și adăuga la numele său pe acela de „Bolintin“, și deci privați de dreptul lor de a se opune la această cerere.

Considerând că dacă jurnalul Consiliului de Miniștri prin care se încuviințează o cerere de schimbare sau

adăugire de nume, constituie un act administrativ de autoritate care potrivit art. 1 din legea contenciosului administrativ poate fi atacat pe calea prevăzută de această lege, atunci când a fost făcut cu călcarea legilor, însă conform aceluiași text de lege, acel care atacă un asemenea act trebuie să fie vătămat în drepturile sale, ceace în atare caz, nu poate fi decât atunci când acel ce susține că prin lipsa publicațiilor legale a fost împiedicat de a face opoziție, să fi avut dreptul de a face o astfel de opozițiune.

Având în vedere că în speță numele comunei Bolintin, pe care reclamații și l-au adăugat la numele lor de Niculescu, nu poate constitui un drept exclusiv al acestora pentru a se putea opune ca și pârâul Gh. Dumitrescu să adauge la acest nume al său numele aceleași comune: Bolintin.

Că deci nefiind vorba de un drept vătămat, reclamații nu pot beneficia de dispozițiunile legii contenciosului administrativ.

Considerând că în afară de aceste considerațiuni acțiunea reclamațiilor urmează a fi respinsă și pe motivul că, chiar dacă ar fi vătămați în drepturile lor prin Jurnalul Consiliului de Miniștri, care a autorizat pe Gheorghe Dumitrescu a adăuga la numele său patronimic pe acela de „Bolintin“, ei au astăzi o altă cale pentru a-și valorifica pretențiunile lor, deschisă prin noua lege a numelui din 8 Aprilie 1936, și care prin art. 32 prevede că schimbările de nume admise pot fi revizuite în anume condițiuni, la cererea celor vătămați sau chiar a Ministerului public.

Ori, atunci când legea pune la dispozițiunea celor vătămați o cale jurisdicțională proprie pentru a ataca actul administrativ de autoritate care îl lezează, aceștia nu mai pot avea recurs la acțiunea în contenciosul administrativ pentru recunoașterea dreptului lor.

Că astfel fiind, acțiunea reclamațiilor urmează a fi respinsă.

Pentru aceste motive redactate de d-l Consilier S. Rădulescu, respinge.

Semnați: *Pandelescu Teodorescu, Al. Liciu, S. Rădulescu.*

JURISPRUDENȚA STRĂINĂ

PROPRIETATE.—Lucruri fungibile. Revendicarea lor.

Biletele de bancă spre a putea fi revendicate trebuie să fie individualizate, identitatea și proveniența lor să fie stabilită cu certitudine.

Atunci însă când biletele de bancă au fost vărsate în creditul unui compt și confundate cu alte fonduri, revendicarea lor nu mai este posibilă.

În adevăr acțiunea în revendicare nu este admisibilă decât cu condițiunea ca să fie raportată la proba unei individualizări materiale și a unei perfecte identificări între lucrurile fungibile reclamate și acelea pe cari deținătorul le-a primit.

(C. Appel Paris 27 Oct. 1933 *Gaz des Trib.* 1933 2 ém-sem 2.256; *Révue Trim. de Droit Civil* 1934 N. 1 Janvier-Mars pag. 184).

OBSERVAȚIE.— Revendicarea lucrurilor mobile în

caz de pierdere sau furt se aplică, după cum se știe la toate mobilele corporale. Acesta nu este decât un principiu la care există un număr de excepții (*Alexandresco*, XI pag. 357, 358, 359; *C. Hamangiu*, I. *Rosetti-Bălănescu*, *Al. Băicoianu*, II, 183, 184; *Aubry et Rau*, 5ème éd par; *Bartin* II, par. 183 pag. 151; *Laurent* XXXII No. 565 și urm. *Baudry et Fissier*. *Préscription* No. 840, 841; *Guillouard*, *Préscription* II No. 824, 825, 846; *Colin et Capitaut*, 7ème ed. I No. 897; *Planiol, Ripert et Picard*, III *Les Biens* No. 370; *Josserand*, *Droit Civil Positif Français* I, No. 1626 éd. II-ème).

Printre aceste excepții este una asupra căreia autorii nu insistă de loc, afară doară de *Josserand* (op cit No. 1627 éd. II-ème) adică sumele de bani; lucru fungibil.

Neîndoiros biletele de bacă pot fi obiectul unei acțiuni în revendicare, ca orice obiect mobilier corporal, dar numai cu condițiunea ca aceste bilete să fie individualizate, să fie socotite ca fiind corpuri certe. (*C. Appel*, *Angers* 18 april 1891, *Sirey* 91.2.159 *Dalloz* P. 93.2.49; *C. Appel*, *Paris* 5 février 1898. *Dalloz* P. 98.2.172) *C. Appel*, *Anviers* 5 mars 1884. *Dalloz* P. 85.2.111).

Suprema Curte Franceză, de curând, a decis în acelaș senz că prezumțiunea din art. 2279 cod. civ. fr. nu se aplică spețelor neindividualizate și ea confirmă astfel o deciziune a Curții de Apel din Paris din 19 Dec. 1927 (*Coss. Ch. Req.* 26 Noembre 1929, *Dalloz Hébd* 1930 pag. 3).

Soluțiunea este conformă principiilor, nefiind vorba de apărarea unui drept de proprietate, dar de exercițiul unui drept de creanță.

D. Cotrutz

RECENZIE

Domnul *Jean Dumitrescu*, doctor în drept și distins avocat al baroului bucureștean, a publicat de curând, ca teză a sa de doctorat juridic, susținută la Facultatea de drept din Paris, studiul „*L'autorité de la chose jugée en matière d'état des personnes physiques*” (Paris, 1935 pag. 605).

Este o lucrare de conștiințioasă muncă și valoare științifică; și așteptăm dela d sa și alte lucrări tot atât de importante. — Domniasa făcându-ne dovada unei deosebite puteri de muncă și fină observație juridică.

În studiul de mai sus, după cum și titlul ne indică, autorul se ocupă de autoritatea lucrului judecat rezultând din hotărârile judecătorești, statuând asupra chestiunilor de stat a persoanelor fizice. Pentru aceasta autorul își împarte cercetarea sa în trei părți:

În prima parte a lucrării, domniasa cercetează declarațiunile judiciare susceptibile de a îmbrăca autoritatea aceasta de lucru judecat, verificând această autoritate în lumina întreagă pe care o reflectează atât ordonanțele de neconciliere din materia divorțului și a separațiunei de corp; din adopție, legitimarea post nuptias (consacrată și de proiectul nostru de revizuirea codului civil); din hotărârile rectificative sau declarative de stare civilă;

În partea a doua autorul examinează întinderea obiectivă a autorității lucrului judecat din punct de vedere al obiectului și cauzei judecătorești; iar în partea treia se cercetează — cea mai importantă chestiune — opozabilitatea judecăților făcute în materie de stat civil al persoanelor. Pentru aceasta, în mod minuțios autorul încearcă mai întâi o teorie generală a opozabilității hotărârilor, criticând doctrina clasică, și după aceasta verifică opozabilitatea hotărârilor de

stat civil atât în sistemul vechei legislațiuni, ca și în legislațiunea modernă. Sunt trecute în revistă analizate cu minuțiozitate și cercetate în lucrarea critică teoriile contradictonelui legitim, cu derivatul ei din teoria lui *Rodère*; teoria relativității în chestiunile de stat; și teoriile moderne care înlătură aplicabilitatea art. 1201 C. civ. în această materie, sistemul lui *Baudryet Chéneaux*; *Colin et Capitaut*, teoria indizibilității Statului civil al lui *Savatier*, etc.

Ceiace este în deosebi interesant în concluziile la care ajunge autorul este distincțiunea pe care o face între „*exceptiua lucrului judecat*” (*exceptio rei judicatae*) și *autoritatea lucrului judecat*, care, deși pornesc de la aceeași sursă de fapte și cu aceeași întindere obiectivă, sunt totuși cu totul deosebite în ele însăși.

Astfel:

„*Exceptiua lucrului judecat*”, așa cum trăește ea în conceptul juridic din toate timpurile, nu-i decât un mijloc procedural prin care se pune în mișcare o excepție de închidere de instanță, pe baza unei prezumți de adevăr, pentru obstacularea repetării unei arbitrări judiciare asupra unui caz concret, asupra cărui justiția s'a pronunțat deja între aceleași părți — în condiția deci a acelei întreite id-ntități de cauză, obiect și persoane cerută de art. 1201 C. civ.

Autoritatea lucrului judecat reflectă în afară, pentru toți — nu numai pentru părțile care au luat parte la proces — aceia ce judecata a definitivat prin *actul de inteligență* al judecătorilor care au cântărit și arbitrat dovezile pentru stabilirea drepturilor puse în discuție și prin *suveranitatea* adiacentă care ordonă, sub puterea sancțiunei exterioare organizate, restabilirea ordinii juridice turburate, sau raporturile de stare civilă ce hotărârile le constituiesc în limita normelor legale.

În această ocurență hotărârile judecătorești în materie de Stat civil are o valoare probatorie și apar e ca un mijoc de probațiune, nu ca o excepție negativă de obstaculare a unei judecați, capătă un rol pozitiv și de opozabilitate „*erga omnes*”.

Opozabilitatea absolută este deci o derivațiune din valoarea probatorie a prezumției de adevăr pe care o consacră hotărârile.

Cam la aceasta s'a oprit și legiuitorul român din 1928 când cu ocaziunea legii pentru actele stărei civile, s'a consacrat opozabilitatea „*erga omnes*” a hotărârilor de constituirea sau rectificarea actelor de stare civilă, dar, cu rezerva pentru cei interesați, de a răsturna forța probantă a acestor hotărâriri prin dovada contrarie, valoarea prezumției fiind numai „*juris tantum*”. Aceiași soluție este păstrată și de anteproiectul de revizuirea codului nostru civil (art. 94 Proect).

Florin Sion

Profesor Universitar

BIBLIOGRAFIE

A apărut:

CODUL DE AUDIENȚĂ adnotat

C. HAMANGIU

sub îngrijirea d-lor G. P. Docan și G. Iuliu

EDIȚIA IV revăzută și complectată cu:

*Noile Coduri: Penal și de Procedură Penală „Carol II”
Vechile Coduri penale și legislațiunea anului 1936.*

legat elegant în pânză Lei 800.—

Editura „ALCALA Y”
de vânzare la toate librăriile